

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרִסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כַּרְךְ י"ב - חֻלְקֵי כ"א

קוֹנְטֵרִס 351

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אחת שלא בצערה, ואמרו חז"ל במדרש זוטא קהלת (פרשה ב ט) "אף חכמתי עמדה לי". אמר ר' חמא בר פפא כל תורה שלמדתי (פאן) [באף] נתקיימה לי.

ה. מעשה באברך בן עלייה, שהיו כל מעייניו בתורה ובקדושה. אבל המשפחה גדלה, ונאלץ לחפש פרנסה. מקצוע לא ידע, וכסף למסחר לא היה. במעט שהצליח ללוות קנה חבית דגנים מלוחים. הציבה בשוק, והחל מוכרם כבודדים. הרוויח פרוטה לדג, ופרוטה לפרוטה הצטרפה. עמד בשוק, אברך עדין שמוחו הומה סוגיות סבוכות ומדרשים מפעמיים, סינר מרובב למותניו ואצבעותיו נוטפות ציר גדים ומדיפות למרחקים. עוטף מליחים ומונה מטבעות, וליבו בבית המדרש. נפשו נכספת לרוחניות ושפתיו רוחשות: "השיבנו, אבינו, לתורתך..."

בימים הנוראים התפלל כדרכו בבית מדרשו של הצדיק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זצ"ל, ושפך לב כמים. עיניו ניגרו נחלי מים. במוצאי יום כיפור פנה הצדיק אליו ואמר לו: "תפילתך נשמעה במרום, ועוררה רעש!"

הצדיק המשיך: "בליל יום כיפור, פנית לשוכן במרומים. אמרת: ריבונו של עולם, אחת שאלתי מאיתך, שבתי בבית ה' כל ימי חיי! מדוע הגליתי משם?! הרי אתה רוצה שאלמד תורה, ואני רוצה ללמוד. מי מעכב, איפוא? חסרון כיס! והרי לך הכסף ולך הזהב, תן לי מאה ועשרים זהובים, ואשקוד על תלמודי בשנה הקרובה מבלי להטרד בדאגות פרנסה! אבל היה לך פנאי לחשוב כל הלילה, ובבוקר אמרת: לא, אין זו בקשה נאותה. ברגע שיהיו לי מאה ועשרים זהובים יפתני היצר הרע לפתוח חנות דגים. אסור לו לאדם להכניס עצמו לניסיון. וביקשת: ריבונו של עולם, תן לי שישים זהובים כעת, ושישים בפסח. בתפילת מוסף החלטת שגם זה סכום גדול. ביקשת שיינתנו לך עשרה זהובים בכל חודש. בתפילת נעילה החלטת, שגם זה יהווה פיתוי. גיבשת את ההצעה הסופית: "שניים וחצי לשבוע..." השתאה האברך: אכן, כן היה! והתפילה כנה הייתה, עובדה: עלתה למרום ועוררה רעש, והרבי שמעו! "ונענו לבקשה, רבי?!" שאל בלהיטות.

"לא", השיב הרבי.
 "מדוע?! קרא האברך באכזבה.

והרבי ענה: "מי סיפר לך שרוצים את הלימוד שלך, אולי רוצים את כאב הלב שלך, על שאינך יכול ללמוד כרצונך. אולי רוצים שדמות של אברך שמשאו ומתנו באמונה והליכותיו בנועם תקרין על השוק. אולי רוצים את שיעור התורה שלך בערב, כשרגלייך בצקות וגופך דואב, עיניך טרוטות ואתה משווע לשינה, אך עולה לבית מדרש. **ויפה דבר אחד בצער ממאה שלא בצער**, ואתה מקבל שכר על מאה שעות לימוד, ומהווה דוגמה לכל הסוחרים. **אולי זה מה שרוצים!**"...

ואמר שלמה המלך בשיר השירים (פרק ד' פסוק י'), "מה יפן דדיך אַחתי כְּלָה מֶה טבו דדיך מִיַּי וְרִיחַ שְׁמֵנֶיךָ מִכָּל בְּשָׂמִים". וביאר על זה בספר "מצא חן במדבר" וז"ל: דודך מלשון געגועים שהגעגועים שיש לאדם על הקב"ה כאשר לא יכול לקיים המצווה וללמוד כראוי הם בבחינת "מה טובו", "מייך", אפילו מלימוד התורה שנמשלה ליין, "וריח שמניך" רומז ליסורים של אדם וכן כשמצטער בכבישת היצר, כמו שדרשו חז"ל מדוע נמשלו ישראל לזית מה זית על ידי כתיתתו יוצאים ממנו שמן כך ישראל על ידי יסורים עולים ומטהרים, וזה "וריח שמניך מכל בשמים" מכל מיני מצוות בפועל, שהצער והגעגועים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

"על כן יאמרו המושגלים באו חשבון" - אלו המושגלים ביצורם, באו ונחשב חשבוננו של עולם (ב"ב עה:): ביצד שעה אחת של למוד זהר הקדוש בשבת קודש, עולה לערך מליון שנה למוד פשט בימי החל. - כעת באו חשבון: דלמוד שעה אחת זהר הקדוש בימות החול שנה לערך שנה למוד פשט, ובשבת מכפל באף, ובשמחה שוב מכפל באף, סך הכל, עולה למודו לערך מליון שנה. ואם מצטער בכבישת יצרו על כך שוב מכפיל במאה, ושווה ערכו מאה מליון שנה.

האם יש לך מניות יותר פדאיות להשקעה בטוחה, שמורה לנצח נצחים? האם מצאת עסק מצלח יותר? האם קימת שתפנות ברוכה יותר? ודאי הנך רוצה לדעת כיצד תוכל לזכות בכך?

כל ישיבה, כולל או כל מוסד תורני שהנכם תומכים בו,

הם רצויים לפניו יתברך כריח ניחות. עכ"ל. ויש להוסיף דמי שלא יכול ללמוד בעצמו, מה טוב ומה נעים שייזכה לאחרים ללמוד, או על ידי ממונו, או על ידי דיבוריו עם חבריו, שבה משתתף עימהם בלימודם.

ו. וכן איתא בסמ"ג - (חלק מצות עשה - מצוה י"ב): אמרו חכמים (שבת פג, ב - גיטין נ, ב) דרך רמז, זאת התורה אדם כי ימות באהל, אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליהם, וכך אמר שלמה (קהלת ב, ט) אף חכמתי עמדה לי, חכמתי שלמדתי באף, עמדה לי (קהלת רבה פרשה ב וילקוט קהלת רמז תתקסח).

ובמסכת אבות (פרק ה משנה כה) כתב המאירי: בן הא אומר לפום צערא אגרא פירוש אגרא הוא במקום פרי כמו שפי' למעלה כפי מה שיתעמל בתורה ימשך ממנה פרי נבחר, רצה לומר השגת האמת, כי קריאת המנוחה והתענוג לא תרד חדרי בטן, ואמרו ז"ל מד"ר שם, "אף חכמתי עמדה לי" חכמה שלמדתי באף עמדה לי, ויש לפרש לפום צערא אגרא, שהלמוד בצדקות ודומיהן הוא לפי ענין האיש ועמלו בפעולות הטובות, כמאמר, כדבעי ליה לא עבד וכאומרם ז"ל סוף מס' מנחות אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים, ובברייתא של רבי נתן (פ"ב) אמר, מעשה בהלל הזקן שהיה מהלך בדרך, פגע בבני אדם שהיו מביאין חטה, אמר להם בכמה הסאה, אמרו לו בב' דינרין, פגע באחרים, אמרו להם בכמה הסאה, אמרו לו בג' דינרין, התחיל מתמיה עליהם, אמרו לו, לפום צערא אגרא, כלומר שאנו מביאין אותה [מ]יותר רחוק.

ז. בואו חשבון: הזוה"ק אומר כל ברפאן דלעילא ותתא, ביומא שביעאה תליין. הבאור בזה: כל הברכות שלמעלה ושלמטה הן משפעות מיום השבת ותאנא, אמאי לא אשתכח מנא ביומא שביעאה, [ושנינו מדוע לא ירד במדבר המן ביום השבת?] משום דהוא יומא, מתברקאן מיניה כל שיתא יומין עלאין, [היות שהשבת הוא היום שמתברקין ממנו כל ששת הימים [הספירות] העליונים], וכל חד וחד גהיב מזוניה לתתא, כל חד ביומוי, [וכל אחד ואחד מהעליונים משפיע מזון למטה, כל אחד ליומו], מההיא ברכה דמתברקאן ביומא שביעאה [וכל זה מאותה הברכה שהעליונים מתברקין ביום השבת].

אָרָא וְדָאי כִּף זֶה, שֶׁהָרִי הַמְשַׁכֵּן
לֹא הוּקַם לְמַעְלָה עַד שֶׁהוּקַם
הַמְשַׁכֵּן לְמַטָּה, אֲבָל מִשֶּׁה רָאָה
אֶת כָּל מַרְאֵה הַמְשַׁכֵּן, וְלֹא הָיָה
מִסְתַּדֵּר בְּקִיּוּמוֹ, עַד שֶׁהוּקַם
הַמְשַׁכֵּן לְמַטָּה, וְרָאָה אֶת
מַטְטֵרוֹן מְשַׁמֵּשׂ אַחֵר כִּף. לֹא
שֶׁהוּא הָיָה מְשַׁמֵּשׂ, אֲלֵא שֶׁהָיָה
מְשַׁמֵּשׂ אַחֵר כִּף, וְלֹא בְּאוֹתוֹ זְמַן.
אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשֶּׁה,
רָאָה אֶת הַמְשַׁכֵּן וְרָאָה אֶת הַנֶּעֱר,
הַכֹּל מִתְעַכֵּב עַד שְׂיוּקָם כָּאֵן
לְמַטָּה.

וְאִם תֹּאמַר, אִם כִּף, מַטְטֵרוֹן
שֶׁהוּא הַמְשַׁמֵּשׂ? אֲלֵא וְדָאי
שֶׁהַמְשַׁכֵּן הוּא שְׁלוֹ, וּמִיכָאֵל
הַכֶּהֵן הַגְּדוֹל הוּא שֶׁמְשַׁמֵּשׂ בְּתוֹךְ
אוֹתוֹ מְשַׁכֵּן שֶׁל מַטְטֵרוֹן, כְּמוֹ
שֶׁמְשַׁמֵּשׂ הַכֶּהֵן הַגְּדוֹל הַעֲלִיּוֹן
לְמַעְלָה בְּתוֹךְ מְשַׁכֵּן אַחֵר הַנֶּסְתֵּר
שֶׁלֹא הַתְּגַלָּה בְּסוּד הַעוֹלָם הַבֵּא.
שְׁנֵי מְשַׁכְנֹת הֵם; אֶחָד הוּא נֶסְתֵּר
לְמַעְלָה, וְאֶחָד הַמְשַׁכֵּן הַזֶּה שֶׁל
מַטְטֵרוֹן. שְׁנֵי כֶהֱנִים הֵם; אֶחָד
אוֹר רֵאשׁוֹן, וְאֶחָד מִיכָאֵל הַכֶּהֵן
הַגְּדוֹל לְמַטָּה.

מִכָּאֵן סוּדוֹת נֶסְתֵּרִים שֶׁל בֵּית
הַמְשַׁכֵּן מִפִּי הַמַּנּוֹרָה. הַמְשַׁכֵּן
הַעֲלִיּוֹן נִבְנָה עַל שְׁתֵּים עָשָׂר
מַרְגְּלִיּוֹת, אֵיבָרִים עֲלִיּוֹנִים, יְמִין
וּשְׂמָאל, שְׂמָאל וְיְמִין.

שֶׁרִשָּׁה שְׁמוֹת הֵם כְּלוּלִים כְּאַחַד,
וְזֶה נִכְנָס בְּזֶה, וְזֶה נִכְנָס בְּזֶה. א"ל
הִרְאִישׁוֹן וּמִסְתַּדֵּר בְּיְמִין. א הִיא
רֵאשׁוֹנָה, שֶׁהִיא יְמִין, וּמִתְגַּשֵּׁם
וּמַצְטִיר בְּסוּד הַיְמִין, וּכְשֶׁנִּכְנָס
וּמְשַׁמֵּשׂ בְּפָנִים, נֶאֱחָז עִם ל,
וְנִקְרָא בְּסוּדוֹ א"ל, שֶׁהָרִי לִי מְסוּד
שֶׁלְמַעְלָה בְּתוֹךְ קִדְשׁ הַקְּדוֹשִׁים
יְצֵא.

לֵא שֶׁשֵׁם הַתְּגַשֵּׁם, אֲלֵא וְדָאי
כְּשֶׁיְצֵא הַתְּגַשֵּׁם, כְּשֶׁאֵר הָאוֹתִיּוֹת
שֶׁכְּשֶׁיְצֵאוּ מְסוּד הַעוֹלָם הַבֵּא
הַתְּגַשֵּׁמוֹ וְהַצְטִירוֹ. אָף כִּף הִלְ

אָרָא וְדָאי הָכִי הוּא, דְּהָא מְשַׁכְנָא לָא אֲתִיקָם
לְעֵילָא, עַד דְּאֲתִיקָם מְשַׁכְנָא לְתַתָּא, אֲבָל
חָמָא מִשֶּׁה חִיזוּ דְכָל מְשַׁכְנָא, וְלֹא הָוָה
מִתְסַדֵּר בְּקִיּוּמִיהּ, עַד דְּאֲתִיקָם מְשַׁכְנָא לְתַתָּא,
וְחָמָא לִיהּ לְמַטְטֵרוֹן מְשַׁמֵּשׂ לְבִתְרָה, לֹא
דְּהָוָה אִיהוּ מְשַׁמֵּשׂ, אֲלֵא דְהָוָה מְשַׁמֵּשׂ לְבִתְרָה,
וְלֹא בְּהָוָה זְמַנָּא. אָמַר לִיהּ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְמִשֶּׁה, חָמִי מְשַׁכְנָא, וְחָמִי נַעַר, כִּלְאֵ מִתְעַכֵּב
עַד דִּיתִיקָם הָכֵא לְתַתָּא.

וְאִי תִימָא, אִי הָכִי, מַטְטֵרוֹן אִיהוּ דְקָא
מְשַׁמֵּשׂ. אֲלֵא וְדָאי מְשַׁכְנָא דִּילִיהּ אִיהוּ,
וּמִיכָאֵל כְּהֵנָּא רַבָּא, אִיהוּ דְקָא מְשַׁמֵּשׂ גּו
הִהוּא מְשַׁכְנָא דְמַטְטֵרוֹן. כְּגוֹוֹנָא דְמְשַׁמֵּשׂ
כְּהֵנָּא רַבָּא עֲלָאָה לְעֵילָא, גּו מְשַׁכְנָא אַחֲרָא
סְתִימָא דְלֹא אֲתַגְלִיָּא, בְּרִזָּא דְעֲלָמָא דְאַתִּי.
תְּרִין מְשַׁכְנֵין אֵינּוּן. חַד אִיהוּ סְתִימָא עֲלָאָה.
וְחַד הֵאֵי מְשַׁכְנָא דְמַטְטֵרוֹן. תְּרִי כְּהֵנִי אֵינּוּן,
חַד אוֹר קְדָמָאָה. וְחַד מִיכָאֵל כְּהֵנָּא רַבָּא
לְתַתָּא.

מִכָּאֵן רִזִּין סְתִימִין דְבֵי מְשַׁכְנָא, מְפּוּמָא
דְּבוּצִינָא. מְשַׁכְנָא עֲלָאָה, אֲתַבְּנִי עַל
תְּרִיסַר מַרְגְּלִיטִין, שְׂיִיפִין עֲלָאִין, יְמִינָא
וּשְׂמָאֵלָא, שְׂמָאֵלָא וְיְמִינָא.

תִּלְתָּ שְׂמֵהֶן אֵינּוּן כְּלִילִין כְּחַדָּא, וְדָא עֵייל
בְּדָא, וְדָא עֵייל בְּדָא. א"ל, קְדָמָאָה
וְאֲתַסְדֵּר בִּימִינָא. א, אִיהוּ קְדָמָאָה דְאַיְהִי
יְמִינָא, וְאַגְלִים וְאַתְצִייר בְּרִזָּא דִימִינָא, וְכַד
עֵייל וְקָא מְשַׁמֵּשׂ לְגו אֲתַאֲחַד בְּהַדִּיָּה ל,
וְאַקְרִי בְּרִזָּא דִּילִיהּ א"ל, דְּהָא לִי מְרִזָּא
דְלְעֵילָא גּו קִדְשׁ הַקְּדוֹשִׁים נֶפֶק.

לֵא דְתַמָּן אַגְלִים, אֲלֵא וְדָאי כַד נֶפֶק אַגְלִים,
כְּשֶׁאֵר אֲתוּוֹן, דְכַד נֶפְקוּ מְרִזָּא דְעֲלָמָא
דְאַתִּי, אַגְלִימוֹ וְאַתְצִיירוֹ. אוּף הָכִי הֵאֵי ל,

הזו, אף על גב ש'היא סוד שלמעלה, לא התגשמה עד שיצאה החוצה, ואז א"ל. וזהו סוד הימין.

השמואל כולל בתוכו את הימין ונוטל את השם הזה אליו ונקלל עמו, וכשנקלל עמו הוא נקרא אלהים. ואם תאמר, הרי הקדים השמואל בסוד העולם הבא. ודאי זה כן. אלא ש'שיצאו הדרגות בסוד האותיות מתוך העולם הבא, רצה השם הזה להראות ולהבנות, להראות על אותו מקום שיצאו משם, ונבנה שם זה כמו זה. א"ל בתחלה בצד הימין, נכלל בתוך השמואל, ונוטל אותו השמואל, ונקרא אלהים, וזהו סוד הימין (אמר לו בשם וכו') בשם של אלהים, ועל סוד זה, בכל מקום שהוא דין, שם הוא רחמים, שהרי הוא כולל דין, וזה נבנה ונראה. אותו שיצא משם, אמצעי, נוטל את שניהם, ומשתלם, ונקרא אלהינו. הרי כאן השלמות שנגרית מסוד העולם העליון, והכל נכלל זה בזה. בין שהאמצע הזה השתלם, שורה עליו השם הקדוש, הפפתו של הכל שנקרא 'הוה', ואז נוטל את כל הצדדים, מעלה ומטה, ימין ושמואל, ולכל הצדדים האחרים. ולכן כשנשתלם מסוד שני הצדדים, ימין ושמואל, נקרא אלהינו. הרי כאן ימין ושמואל ואמצע בכלל השם הזה. וזה נראה ונבנה. הסוד שהאותיות יצאו משם, כן נבנה ונראה כל אחד ואחד.

הרי נכלל ימין בשמואל, ונוטל השמואל את שם הימין. איפה כלול הימין בתוך השמואל, שהימין יטל את סוד השמואל? אלא כשנקלל ימין בשמואל ונוטל השמואל את שם סוד הימין,

אף על גב ד'איהו רזא דלעילא, לא אגלים, עד דנפק לבר, וכדין א"ל. ודא רזא דימינא.

שמואלא כליל בגויה לימינא, ונטיל האי שמוא לגביה, ואתכליל בהדיה, וכד אתכליל (דף ק"ט ע"ב) בהדיה אקרי איהו אלהים. ואי תימא, הא אקדים שמואל ברזא דעלמא דאתי. ודאי הכי הוא. אלא, פד נפקו דרגין, ברזא דאתון מגו עלמא דאתי, בעא שמוא דא לאתחזא ולא תבני, לאתחזא על ההוא אתר דנפקי מתמן, ואתבני שמוא דא, פגוונא דא. א"ל בקדמיתא בסטרא דימינא, אתכליל גו שמואלא, ונטיל ליה שמואלא, ואקרי אלהים, ודא איהו רזא דימינא, (אמר ליה בשמוא וכו') בשמוא דאלהים, ועל רזא דא, בכל אתר ד'איהו דינא, תמן איהו רחמי, דהא כליל איהו דינא, והא אתבני ואתחזי.

ההוא דנפק מתמן, אמצעיתא, נטיל לתרווייהו, ואשתלים, ואקרי אלהינו. הא הכא שלימו דאתחזי מרזא דעלמא עלאה, וכלא אתכליל דא בדא. בין דהאי אמצעיתא אשתלים, שרא עליה שמוא קדישא, מפתחא דכלא, דאקרי יהו"ה, וכדין נטיל לכל סטרין, עילא ותתא, ימינא ושמואלא, ולכל סטרין אחרנין. ועל דא, פד אשתלים מרזא דתרין סטרין מימינא ושמואלא, אקרי אלהינו, הא הכא ימינא ושמואלא ואמצעיתא בכללא דשמוא דא. ודא אתחזי ואתבני, רזא דאתון נפקו מתמן, פגוונא דא אתבני ואתחזי, כל חד וחד.

הא אתכליל ימינא בשמואלא, ונטיל שמואלא שמוא דימינא, ימינא מאן כליל בגויה שמואלא, למהוי נטיל ימינא רזא דשמואלא. אלא, פד אתכליל ימינא בשמואלא, ונטיל

הַיָּמִין כּוֹלֵל בְּתוֹכוֹ אֶת הַשְּׂמַאל,
הַשֵּׁם א"ל. וְהוּא הִי"ם.

לָמָּה כִּף? אֵלָּא בְּשַׁעַר שְׂבָנָה
אוֹתוֹ מְקוֹם שֵׁיִצְאוּ מִשָּׁם, נוֹטֵל
הַשְּׂמַאל שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת. הַיָּמִין נוֹטֵל
אַחַת מִסוּד הָעוֹלָם הַבָּא. הַשְּׂמַאל
שְׁתֵּים, וְהוּא הִי"ם. אִזּוֹ הַיָּמִין
כּוֹלֵל בְּתוֹכוֹ אֶת הַשְּׂמַאל, וְנוֹטֵל
הָאוֹת הָאַחֲרוֹנָה ס, וְנוֹטֵל י'
שְׁהִיְתָה בְּשִׂמְאֵל. ס הִיא בְּשִׁלְמוֹת
מ"ם, וְכִף נִבְנָה מִי"ם בְּאוֹתוֹ י'
שְׁנוֹטֵל יוֹתֵר. וְאִזּוֹ הַיָּמִין כּוֹלֵל אֶת
הַשְּׂמַאל בְּתוֹכוֹ.

אַחַר כִּף נִבְנוֹת הָאוֹתִיּוֹת. א'
שְׁהִיָּה בְּהַתְחִלָּה בְּצַד הַיָּמִין,
הוֹלִידָה וְהוֹצִיָּאָה אֶת הָאוֹת ש',
כְּלוּלָה בְּשִׁלְשָׁה צְדָדִים,
וּמִשְׁתַּתְּפֶת עִם הָאוֹת א', וְנַעֲשׂוֹת
אש. עוֹד זְוֹת הָאוֹתִיּוֹת הִלְלוּ תוֹךְ
הַכָּפֹת שְׁנֵי הַצְּדָדִים הִלְלוּ
וּמִתְקַרְבִּים כְּאֶחָד בְּמַחְלָקָת,
וּמִתוֹךְ מַחְלָקָת זוֹ שֶׁל מִים בְּאֵשׁ
וְאֵשׁ בְּמִים, מוֹלִידִים אוֹתִיּוֹת,
וּמוֹצִיָּאִים אוֹת ר' וְאוֹת ו' וְאוֹת
ח' וְנַעֲשִׂים רוּחַ. וְנִכְנָס בֵּין שְׁנֵי
צְדָדִים, וְאִזּוֹ מִתְיַשְׁבוֹת הָאוֹתִיּוֹת
הִרְאוּנוֹת בְּמִקוֹמָן, כֹּל אַחַת
וְאַחַת בְּשִׁלְמוֹת.

עוֹד זְוֹת הָאוֹתִיּוֹת וּמִתְגַּלְגְּלוֹת
כְּאֶחָד, א' מוֹצִיָּאָה מ', שְׁהִיא
מִצְדוֹ בְּיָמִין, שְׁהִיא בְּיָמִין
מִתְיַשְׁבָּת. מ' מוֹצִיָּאָה ש', מִשׁוּם
שְׁהִיא מ' הִיא כְּלוּלָה, כְּרִאוּנָה
הִיְתָה מִשְׂמַאל, וְנִכְלָלָת אַחַר כִּף
בְּיָמִין וּמִשְׁתַּלְּמֶת בְּשְׁנֵי צְדָדִים.
כִּיּוֹן שְׁהַשְּׂמַלְמָה, זְוֹו וְהוֹלִידוּ
כְּאֶחָד, וְנִכְלְלוּ בְּשְׁנֵי צְדָדִים.

הַתְּחִיבֵנוּ הָאוֹתִיּוֹת אִמ"ש שְׁלֹשׁ
אֵלָּה, וְהַתְּעַבְרוּ וְהוֹלִידוּ שְׁלֹשׁ
אַחֲרוֹת תוֹךְ הַגְּלוּל. מ' הַתְּתַקְּנָה
וְהַתְּעַבְּרָה וְהוֹלִידָה ר'. א'
הַתְּעַבְּרָה וְהוֹלִידָה ו'. ש'
הַתְּעַבְּרָה וְהוֹלִידָה ח', וְהַכֹּל
נִתְקַן. עוֹד הַתְּעַבְּרוּ הָאוֹתִיּוֹת

שְׂמַאלָא שְׂמַא רְזָא דִימִינָא, יְמִינָא כְּלִיל בְּגִינְיָה
שְׂמַאלָא, שְׂמַא א"ל. וְאִיהוּ הִי"ם.

אַמַּא הִכִּי. אֵלָּא בְּשַׁעַתָּא דְאַתְבְּנֵי הֵהוּא אַתְרִין
דְּנַפְקוּ מִתְּמָן, נוֹטֵל לְשְׂמַאלָא תְרִין
אַתְרוּן, יְמִינָא נוֹטֵל חַד, מְרִזָּא דְעֵלְמָא דְאַתִּי.
שְׂמַאלָא תְרִין, וְאִיהוּ הִי"ם. כְּדִין יְמִינָא כְּלִיל
בְּגִינְיָה לְשְׂמַאלָא, וְנוֹטֵל לְאַת בְּתַרְאָה ס, וְנוֹטֵל
י' דְהוּא בְּשְׂמַאלָא, ס אִיהוּ בְּשְׁלִימוֹ מ"ם,
וְאַתְבְּנֵי הִכִּי מִים, בְּהֵהוּא י' דְנוֹטֵל יוֹתֵר. כְּדִין
יְמִינָא כְּלִיל לִיָּה לְשְׂמַאלָא בְּגִינְיָה.

לְבַתְרָא אַתְבְּנוֹן אַתְרוּן, א' דְהוּא בְּקַדְמִיתָא
בְּסִטְרָא דִימִינָא, אוֹלִיד וְאַפִּיק אֶת ש',
כְּלִיל בְּתֵלֶת סִטְרִין, וְאַשְׁתַּתַּף בְּאַת א',
וְאַתְעַבִּיד אש. תו אַעֲדוּ אַתְרוּן אֵלִין, גוּ בְּטִישׁוּ
דְתְרִין סִטְרִין אֵלִין, וְאַתְקַרִּיבוּ כְּחֻדָּא
בְּמַחְלוּקָת, וּמִגּוּ מַחְלוּקָת דָּא דְמִים בְּאֵשׁ,
וְאֵשׁ בְּמִים, אוֹלִידוּ אַתְרוּן וְאַפִּיקוּ אֶת ר' וְאַת
ו' וְאַת ח' וְאַתְעַבִּידוּ רוּחַ, וְעֵאל בֵּין תְרִין
סִטְרִין, וְכְדִין אַתְיַשְׁבוּ אַתְרוּן קַדְמָאִי
כְּדוּכְתִיָּהוּ, כֹּל חַד וְחַד בְּשְׁלִימוֹ.

תו אַתְרוּן אַעֲדוּ, וְאַתְגַּלְגְּלוּ כְּחֻדָּא, א' אַפִּיק
מ', דְאִיהוּ מִסִּטְרָא דִיָּלִיָּה בִימִינָא, דְהָא
בִימִינָא אַתְיַשְׁב. מ' אַפִּיק ש' בְּגִין דְהָא מ'
כְּלִילָא אִיהִי, בְּקַדְמִיתָא הוּת מִשְׂמַאלָא,
וְאַתְכְּלִיל לְבַתְרָא בִימִינָא וְאַשְׁתֵּלִים בְּתְרִין
סִטְרִין, כִּיּוֹן דְאַשְׁתֵּלִים, אַעֲדוּ וְאוֹלִידוּ כְּחֻדָּא,
וְאַתְכְּלִילוּ בְּתְרִין סִטְרִין.

אַתְתַּקְּפוּ אַתְרוּן אִמ"ש תֵּלֶת אֵלִין, וְאַעֲדוּ
וְאוֹלִידוּ תֵּלֶת אַחֲרֵנִין, גוּ גְלוּלָא.
מ' אַתְתַּקְּן וְאַעֲדִי וְאוֹלִיד ר'. א' אַעֲדִי וְאוֹלִיד
ו'. ש' אַעֲדִי וְאוֹלִיד ח', וְאַשְׁתְּכַלֵּל כְּלָא. תו
אַעֲדוּ אַתְרוּן אֵלִין רְזָא אִמ"ש, וְאַתְגַּלְגְּלוּ
כְּמַלְקַדְמִין, א' אַעֲדִי וְאוֹלִיד וְאַפִּיק אֶת ב'

הָלְלוּ סוּד אִמ"ש, וְהַתְגַּלְגְּלוּ כְּמִקְדָּם. א' הַתְעַבְרָה הַוּלִידָה וְהוֹצִיאָה אֶת הָאוֹת ב' בְּצַד מְעַרְב, וְאִזּוּ הִיא מִתְיַשְׁבֶּת בְּצַד הַדְרֹם. מ' הַתְעַבְרָה וְהוֹלִידָה וְהוֹצִיאָה אֶת הָאוֹת ד' בְּצַד הַצְּפוֹן, וְאִזּוּ הִיא מִתְעַלָּה בֵּין צְפוֹן וְדְרוֹם וְתִלְוִיָּה בְּאוֹרֵי. ש' הַתְעַבְרָה וְהוֹלִידָה וְהוֹצִיאָה אוֹת ג', וּמִתְיַשְׁבֶּת בְּצַד הַמְזֻרְחָ, וּמִתְעַלָּה בֵּין מְעַרְב וּמְזֻרְחָ וְתִלְוִיָּה בְּאוֹרֵי. שְׁתֵּי אוֹתוֹת מ"ש תְּלוּיוֹת בְּאוֹרֵי. א' שֶׁנִּשְׁאַרָה הַתְעַלָּתָה בְּמִקְוָמָה, וְעִלָּתָה לְמַעְלָה, וְהַתְעַטֵּר בַּה' י"ה. בְּאַלְהָ הַתְחַזְקָה וְהַתְעַבְרָה וְהוֹלִידָה ה"ו וְעַמְדָה בְּמִקְוָמָה. אִזּוּ מִתְעַטֵּרֶת וּמְאִירָה וּפּוֹשֶׁטֶת אוֹר, וּמוֹלִידָה אוֹר, וְהוֹצִיאָה אֶת הָאוֹת ט', הַמְכָּה שְׁהִכָּה וְהָאִיר סוּד הָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן בְּאוֹר.

אִזּוּ מִתְעַלָּה א' וְנוֹטְלַת מִתּוֹךְ הָאוֹר אֶת מ"ש, וְהַתְחַבְּרוּ עִמָּה, וְנִהְיֹת אִמ"ש כְּמִקְדָּם, וּמִתְיַשְׁבֶּת א' בְּצַד דְרוֹם, ש' בְּצַד מְזֻרְחָ, מ' בְּצַד צְפוֹן. עוֹלָה ג' שְׁהִיָּתָה בְּצַד מְזֻרְחָ, וּמִתְעַבְּרָת וּמוֹלִידָה צ"ת. בְּאוֹת ב' שְׁהִיָּתָה בְּצַד מְעַרְב, וְעוֹלָה וּמִתְחַבְּרָת בֵּין צ"ת. עוֹלוֹת א' ו', זוּ מְצַד מְעַרְב (דרום) זוּזוּ מְצַד מְזֻרְחָ, וּמִתְחַבְּרוֹת שְׁתֵּיהֶן עִם ב' בֵּין צ"ת, וּמְאִיר הַשֶּׁם צְבָאוֹת. כְּשֶׁמְאִיר הַשֶּׁם הִנֵּה בְּתוֹךְ הַמְשַׁכֵּן, מִתְעַבְּרוֹת הָאוֹתוֹת וּמוֹלִידוֹת ז' ב' (ג) נ. עוֹלוֹת אִמ"ש כְּמִקְדָּם, וּמִתְעַבְּרוֹת וּמוֹלִידוֹת ס' ע' פ'.

נִשְׁאַרָה ק' יְחִידָה, וְעוֹלָה וְיִוֵּרְדָת, וְעוֹמְדָת בְּתוֹךְ נֶקֶב תְּהוֹם רַבָּה. רוֹאֶה אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמִתְעַרְבֶּכֶת בְּלִי גוֹף וְלֹא צִיּוֹר וְלֹא נִכְנָסֶת לְמִשְׁכָּן, עֲשֵׂה אוֹתָהּ חִפָּה וְכִסּוּי לְמִשְׁכָּן. וּמַהֲי? יְרִיעוֹת עֲזִים לְאַהֲלָ עַל הַמְשַׁכֵּן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְעֲשִׂיתָ יְרִיעוֹת עֲזִים לְאַהֲלָ עַל הַמְשַׁכֵּן, לְאַהֲלָ וְלֹא אֶהְלָ. קו"ף וְלֹא אָדָם.

בְּסִטְרָא דְמְעַרְב, כְּדִין אֲתִיּוּשָׁב אִיהוּ בְּסִטְרָא דְרוֹם. מ' אַעֲדֵי וְאוֹלִיד וְאַפִּיק אֶת ד' בְּסִטְרָא דְצְפוֹן, כְּדִין אֲסִתְלַק אִיהוּ בֵּין צְפוֹן וְדְרוֹם, וְתִלְיָא בְּאוֹרָא. ש' אַעֲדֵי וְאוֹלִיד וְאַפִּיק אֶת ג', וְאַתִּיּוּשָׁב בְּסִטְרָא דְמְזֻרְחָ, וְאִיהוּ אֲסִתְלַק בֵּין מְעַרְב וּמְזֻרְחָ, וְתִלְיָא בְּאוֹרָא. אֲשַׁתְּכַחוּ תְרִין אַתּוּן מ"ש, תְּלִיין בְּאוֹרָא.

א' דְאַשְׁתָּאֵר, אֲסִתְלַק בְּדוּכְתִּיָּה, וְסִלִּיק לְעִילָא, וְאַתְעַטֵּר בִּיהַ י"ה. בְּאַלִּין אֲתַתְקַף, וְאַעֲדֵי וְאוֹלִיד ה"ו, וְקָאִים בְּדוּכְתִּיָּה, כְּדִין אֲתְעַטֵּר, וְאַנְהִיר, וּפְשִׁיט נְהִירוֹ, וְאוֹלִיד נְהִירוֹ, וְאַפִּיק אֶת ט', בְּטִישׁוֹ דְקָא כְּטִשׁ וְנְהִיר וְזָא דְעִלְמָא עֲלָאָה, (דף ק"ט ע"א) בְּנִהִירוֹ.

כְּדִין אֲסִתְלַק א', וְנִטִּיל מִגּוֹ אוֹרָא מ"ש, וְאַתְחַבְּרוּ בְּהִדְיָה, וְהוּוּ אִמ"ש כְּמִלְקָדְמִין, וְאַתִּיּוּשָׁב א' בְּסִטְרָא דְדְרוֹם, ש' בְּסִטְרָא דְמְזֻרְחָ, מ' בְּסִטְרָא דְצְפוֹן. סִלְקָא ג' דִּהּוּה בְּסִטְרָא דְמְזֻרְחָ, וְאַעֲדֵי וְאוֹלִיד צ"ת. אֲתָא ב' דִּהּוּה בְּסִטְרָא מְעַרְב, וְסִלִּיק וְאַתְחַבְּר בֵּין צ"ת. סִלִּיקוּ א' ו', דָּא מְסִטְרָא מְעַרְב (ג"א דרום) וְדָא מְסִטְרָא מְזֻרְחָ, וְאַתְחַבְּרוּ תְרִוּוּיָּהוּ בְּהִדְיָ ב' בֵּין צ"ת, וְאַנְהִיר שְׁמָא צְבָאוֹת. כַּד אֲתַנְהִיר שְׁמָא דָּא גוּ מְשַׁכְּנָא, אַעֲדוּ אַתּוּן וְאוֹלִידוּ ז' ב' (ג"א ג) נ'. סִלִּיקוּ אִמ"ש כְּמִלְקָדְמִין, וְאַעֲדוּ וְאוֹלִידוּ ס' ע' פ'.

אֲשַׁתָּאֵר ק' יְחִידָאִי, וְסִלְקָא וְנִחְתָּא, קִיּוּמָא גוּ נִקְבָּא דְתְהוּמָא רַבָּא, חֲמָא לָהּ קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, דְקָא מִתְעַרְבְּבָא, בְּלֹא גּוּפָא וְלֹא צִיּוּרָא, וְלֹא עֵייל לְמִשְׁכָּנָא. עֵבֵד לָהּ חוּפָּאָה לְמִשְׁכָּנָא. וּמַאי נִיהוּ. יְרִיעוֹת עֲזִים לְאַהֲלָ עַל הַמְשַׁכֵּן, כְּמָה דָּאֲתָ אֲמַר, (שמות כו) וְעֲשִׂיתָ יְרִיעוֹת עֲזִים לְאַהֲלָ עַל הַמְשַׁכֵּן, לְאַהֲלָ וְלֹא אֶהְלָ. קו"ף וְלֹא אָדָם.

תו אתגלגלו אתון כמלקדמין, גו עובדא דמשפנא, אמ"ש, ש' אתגלגלא ואתיישבא בסטר מזרח, ואשתאר ג' תלייא באורא. מ' אתגלגלא ואתיישבא בסטר צפון, ונפק ד' ואתחבר גו ש' בהוא סטרא. א' אתגלגל ואתיישב וסליק לגבי י', וסלקא ואתתקפא בהדיה, ונטיל ליה, ואתחבר גו בחבורא חדא שד"י. פד שמא דא אתתקן גו משפנא, פדין קיומא וקיומא איהו מגו משפנא דלתתא.

עוד התגלגלו האותיות כמקדם בתוך מעשה המשכן, אמ"ש. ש' התגלגלה והתישבה בצד מזרח, ונשארה ג' תלויה באויר. מ' התגלגלה והתישבה בצד צפון, ויצאה ד' והתחברה בתוך ש' באותו צד. א' התגלגלה והתישבה ועלתה ל', ועלתה והחזיקה עמו ונטלה אותו, והתחברה בתוכו בחבור אחד שד"י. כשהשם הזה נתתקן בתוך המשכן, אז קיים ועמידה הוא מתוך המשכן שלמטה.

תו אתון אתגלגלו כמלקדמין, לאתיישבא משפנא, סליקו אתון, א' ברישא, ת' לבתר, א"ת. ב' ברישא, ש' לבתר, אתחלפו אתון, אב"ג ית"ן, אתגלגלו בגלופי קדשא א' ק'. א' אפיק ק'. לנטרא משפנא. ק', אפיק ר'. ר' אפיק ע' קר"ע.

עוד התגלגלו האותיות כמקדם להתישב במשכן, ועלו האותיות - א' בראש, ת' אחר כך, א"ת. ב' בראש, ש' אחר כך. התחלפו האותיות אב"ג ית"ן, התגלגלו בתחילת קדש א' ק'. א' הוציאה ק' לשמר את המשכן. ק' הוציאה ר'. ר' הוציאה ע' קר"ע.

רוא דא, (בראשית כז) ואת עורות גדי העזים הלבשה על ידיו ועל חלקת צואריו. כגוונא דא, ועשית ריעת עזים לאהל על המשכן. דהא חולקא דא, אצטרין לאחזאה לבר, לנטרא ההיא דלגאו, ועל רוא דא אלבישת ליה ליעקב לבר. שט"ן קר"ע, אתון אינון רשימן לבר, בגין נטורא דמשפנא, דאיהו רוא דברית קדישא, ואתפרעא ערלה לבתר בחופאה דא.

הסוד הזה - ואת ערת גדי העזים הלבשה על ידיו ועל חלקת צואריו. כמו זה, ועשית ריעת עזים לאהל על המשכן. שהרי החלק הזה הצטרף להראות בחוץ לשמר את אותו פנים. ועל סוד זה הלבשה את יעקב בחוץ. שט"ן קר"ע, אותן אותיות רשומות בחוץ בשביל שמירת המשכן, שהוא סוד הברית הקדושה, ונפרעה הערלה אחר כך על ידי הפסוק הזה.

תו אתגלגלו אתון, ואפיק א"ת ב"ש, שקוצי"ת בראשית פרא אלהים את השמים ואת הארץ והארץ היתה תהו וגו'. בגלגולא דא והארץ היתה תהו ובהו כאתון קר"ע שט"ן. וחשף על פני תהום ג' אפיק ר', ד' ק' עד הכא אתון, אתגלגלו, ובטישו דא בדא לתקונא גו משפנא. אינון אמ"ש אפיקו תולדין, (ב"א ת) ה' צ' ו' ה' אתון דתליין גו

עוד התגלגלו האותיות והוציאו א"ת ב"ש, שקוצי"ת בראשית פרא אלהים את השמים ואת הארץ והארץ היתה תהו ובהו וגו'. בגלגול זה והארץ היתה תהו ובהו, באותיות קר"ע שט"ן. וחשף על פני תהום - ג' הוציאה ר', ד' ק'. עד כאן התגלגלו האותיות והכו זו בזו לתקון בתוך המשכן. אותן אמ"ש הוציאו תולדות, (ב"א ת) ה' צ' ו' ה' אותיות

התלויות בתוך הזוהר, והכו
באותן אחרות והוציאו את ציור
המשכן ז' ע'. עד כאן עומד וחשף
על פני תהום, כלם בצדו, ח' באה
ס' והתחברה עמו, אז יהי אור
ויהי אור.

התנגלו האותיות כמקדם אב"ג
ית"ן, התעברו והולידו והוציאו
ציור תוך סודות המשכן (בכללות)
התגלגלו אחד בסוד א' ל' ב' ס',
שְׁהִי האות א' התעברה והולידה
בסוד של פת ותקף את האות ל'.
התגבר בתקפו והתעלה בכבודו,
והוליד את האות ב'. אז התעברו
והולידו האותיות והתחברו
אחרות אלו, א' התחברה
בחקיקתה באות ב'. אז ט"ר
בחבור ט"ת, להיות האותיות
עולות למקומן, תוך צרוף של
סוד המשכן. את הפיור ואת פנו.
יהי רקיע בתוך המים, שְׁהִי
המים עלו וירדו בסוד של
האותיות א"ל. א' הוציאה ו'. ו'
הוציאה ק'. האות ל' עולה,
ונחקקו האותיות בחקיקותיהן
בחבור אחד. קול ה' על המים
א"ל וכו'. אלו אותיות א"ל, שְׁהִי
אלה התעברו והולידו והוציאו
אותיות תוך ציורי המשכן. אמ"ש
התעברו והולידו ונחקקו
בחקיקות של סודות האותיות
להוציא את ציורי המשכן. א'
הוציאה ג', ש' הוציאה ו', לחבר
תוך האות ג' בסוד גן. תדשא
הארץ דשא עשב וגו'. התגלגלו
האותיות כמקדם אמ"ש, בסוד
ב"ם באלה נכנסו המים למקום
אחד, שכתוב יקוו המים מתחת
השמים אל מקום אחד.

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים
בדרך. עד שהיו הולכים, אמר רבי
יוסי, נפתח בעדונים (במלאכים
ובמזנים) ונאמר דברי תורה. פתח
רבי יוסי בדברי קריאת שמע

אוֹרָא, ובְּטִישׁוֹ בְּאִינוֹן אַחֲרֵינוּן וְאַפִּיקוּ צִיּוּרָא
דְּמִשְׁפָּנָא ז' ע'. עַד הֵכָא קְיַימָא וְחִשְׁפָּן עַל פְּנֵי
תְהוֹם ח' כְּלָהוּ בְּסִטְרוֹי אָתָא ס' וְאַתְחַבְּר
בְּהִדְיָה, כְּדִין יְהִי אֹר וְיְהִי אֹר.

אֲתַגְלַגְלוּ אַתְוֹן כְּמַלְקְדִּמִין, אב"ג ית"ן,
אָעֵדוּ וְאוֹלִידוּ וְאַפִּיקוּ צִיּוּרָא גו
רְזִין דְּמִשְׁפָּנָא, (ס"א כגלגל) אֲתַגְלַגְלוּ חֲדָא כְּרִזָּא
א' ל' ב' ס', דְּהָא אָת א' אָעֵדִי, וְאוֹלִיד כְּרִזָּא
דְּחִילָא וְתוֹקְפָא, אָת ל'. אֲתַגְבַּר בְּתוֹקְפֵיהּ,
וְאַסְתַּלַּק בְּיַקְרִיָּה, וְאוֹלִיד אָת ב', כְּדִין אָעֵדִיאוּ
וְאוֹלִידוּ אַתְוֹן וְאַתְחַבְּרוּ אַחֲרֵינוּן אֲלִין א'
אַתְחַבְּר בְּגִלּוּפֵיהּ בְּאָת ב', כְּדִין ט"ר בְּחַבְּוּרָא
ט"ת לְמַהֲוִי אַתְוֹן סַלְקִין בְּאַתְרֵיהּוּ, גו
צְרוּפָא דְרִזָּא דְּמִשְׁפָּנָא. (שמות לה) אָת הַפִּיּוּר וְאָת
כְּנֹו.

יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם, דְּהָא מִיַּיִן סַלְקִין וְנַחְתֵּהוּ
כְּרִזָּא דְאַתְוֹן א"ל. א' אָפִיק ו'. ו' אָפִיק
ק'. אָת ל' סַלְקִי אֲתַגְלִיפוּ אַתְוֹן בְּגִלּוּפֵיהּוּ,
בְּחַבְּוּרָא חֲדָא, (תהלים כט) קוֹל יְי' עַל הַמַּיִם א"ל
וְכוּ, אֲלִין אַתְוֹן א"ל, דְּהָא אֲלִין אָעֵדִי
וְאוֹלִידוּ וְאַפִּיקוּ אַתְוֹן, גו צִיּוּרִין דְּמִשְׁפָּנָא.
אמ"ש אָעֵדוּ וְאוֹלִידוּ וְאַתְגְּלִיפוּ בְּגִלּוּפֵי רְזִין
דְאַתְוֹן, לְאַפְקָא צִיּוּרִין דְּמִשְׁפָּנָא, א' אָפִיק ג',
ש' (דף ק"ט ע"ב) אָפִיק ו', לְחַבְּרָא גו אָת ג' כְּרִזָּא
גן. תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דְשָׂא עֶשֶׂב וְגו'. אֲתַגְלַגְלוּ
אַתְוֹן כְּמַלְקְדִּמִין אמ"ש, כְּרִזָּא ב"ם בְּאֲלִין
כְּנִישׁוֹ מִיָּא לְאַתְר חַד, דְּכְתִיב יְקוּוּ הַמַּיִם
מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד. (ער כאן מצאתי
בַּחֲתוּק).

רבי חייא ורבי יוסי היו אזלי בארְחָא, עד
דהוו אזלי אמר רבי יוסי, נפתח
בעידונין, (ג"א בעידון ובעדיני) ונימא מלי דאורייתא.
פתח רבי יוסי במלי דקריאת שמע ואמר,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

אור הזוהר

החדש
השלם
והמנוקד